

Herinnering aan de dag van de bevrijding op 28 oktober 1944 in Rijen met een memorabele gebeurtenis

Het begon die dag eigenlijk met de wetenschap dat het einde naderde. Maar we hadden niet genoeg te eten en toen vroegen onze ouders of we nog wilden proberen om naar de broodbakkerij vooraan in de Pastoor Gillisstraat te gaan. We zaten in de schuilkelder naast ons huis aan de Dongeseweg 2. Wij, mijn buurmeisje Leentje Wouters en ik, gingen dat doen. Ik was een jaar of 16 en Leentje 4 jaar ouder. Er was helemaal niemand op straat. De oude Bart Dekkers kwam nog naar buiten en die zei nog dat we terug moesten gaan, want de bevrijders waren al over het station. Maar wij gingen gewoon door, want we wilden brood halen. Bij Brouwers, naast het huidige 'Boerke' ging Leentje nog even naar binnen om te vragen of ze ook nog brood nodig hadden. Zij werkte daar. En daar zaten Duitsers met geweren op hun schouders in de kamer ergens voor klaar. Die waren daar ingekwartierd. De familie wilde eigenlijk ook dat we niet verder gingen, maar dat deden we toch, omdat we brood wilden hebben. En toen we eindelijk bij de Gillisstraat kwamen, zagen we dat slager Leuris, met zijn slaggersschort nog aan, bezig was met een kabel in de goot. Hij stuurde ons meteen terug. We mochten echt niet door naar de bakkerij. Toen zijn we dus toch maar teruggegaan. Eerst nog even langs Brouwers om te zeggen dat we niet verder konden. Toen we daarna naar buiten gingen om verder naar huis te lopen, kwam er al een tank aanrijden. Toen riepen de bevrijders dat we terug naar binnen moesten gaan en duiden dat ook aan met handgebaren. Het waren Engelsen en dat kon ik niet verstaan. Ik liep er juist naar toe, want ik dacht dat ze zwaaiden en zag ze zitten in de cabine door een kijkgat/pijp. Ik kreeg een witte boterham met marmelade en ze duiden toen aan dat we snel weg moesten. Toen renden we naar huis uit angst, omdat bij ons in de buurt ook nog Duitsers waren. En wij maar blij roepen: "ze komen eraan, ze komen eraan" en wij hadden niet in de gaten dat het niet veilig was. Iedereen zat nog in de kelders. Toen ze in de bocht bij Pelders kwamen, werd er nog volop geschoten omdat er nog overal Duitsers waren.

Hoe het bij Brouwers afgelopen was wisten we niet. Wij waren inmiddels bij de schuilkelder aangekomen. Toen ze daarna bij ons waren aan de Dongeseweg kwamen wij uit de kelder.

De Duitsers werden bij boer Verhoeven tegenover ons en bij touwslagerij van Kuijl uit de huizen gehaald en allemaal op een rij gezet zonder geweld.

Ze hadden wel de geweren bij en Keeske van Loon, van onze overburen die zei: “Geef mij maar een geweer dan schiet ik ze allemaal dood”.

Ze zijn daarna allemaal op een open vrachtwagen weggevoerd.

Wij kregen van de Engelsen nog chocola en sigaretten.

Pas achteraf wisten we dat we dus eigenlijk getuige waren geweest van het voorkomen van het opblazen van de kerktoren. Op dat moment wisten wij niet wat slager Leuris aan het doen was, wel dat hij iets geheimzinnigs aan het doen was. De kabel lag in de goot van de weg in de bocht van de Pastoor Gillisstraat/Hoofdstraat richting het station.

Verhaal is verteld door Riet van Opstal- van Gool (06-08-1928)